

W. M. Houwing

Hoorn, 24 Februari 1892 - Amsterdam, 23 November 1950

Wesselius Marcus Houwing, die jarenlang grote bekendheid genoten heeft als directeur van de Amsterdamsche Bank, stamde uit een oud Drents geslacht. Hij werd geboren te Hoorn, waar zijn vader, die later een der meest bekende hoogleraren in het burgerlijk recht aan de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam zou worden, bij de rechterlijke macht werkzaam was. Zoon van een groot jurist, en zelf begaafd in dezelfde richting, voelde de jonge Houwing zich evenals zijn vader aangetrokken tot de rechtsstudie. Vóór het uitbreken van de eerste wereldoorlog begon hij zijn studie aan de Universiteit te Leiden, welke hij na verscheidene jaren van militaire dienst kort na het einde van de oorlog in Januari 1919 beëindigde. Zijn verdere loopbaan week echter belangrijk af van die van zijn vader. De zoon gevoelde zich aangetrokken tot het bankvak en deed daarin op 1 Februari 1919 zijn intrede als beambte van de Amsterdamsche Bank, die hem een plaats gaf bij haar Bijbank te Rotterdam. Snel is hij daar vooruitgekomen. Reeds in 1919 werd hij procuratiehouder der Bijbank; op 16 September 1921 werd hij benoemd tot Plaatsvervangend Directeur. Op 1 April 1923 volgde zijn benoeming tot Algemeen Procuratiehouder der Vennootschap. Houwing werd in dat jaar overgeplaatst naar het Hoofdkantoor en belast met de belangrijke functie van secretaris van (thans wijlen) Mr. van Hengel, een der meest markante en dynamische figuren in de directie van de Amsterdamsche Bank. Toen deze een hoge functie bij de Rotterdamsche Bankvereniging aanvaardde in verband met zekere reorganisatiemaatregelen bij deze instelling, nam hij Mr. Houwing mee. Houwing werd op 1 November 1924 bij de Rotterdamsche Bankvereniging te Amsterdam te werk gesteld. Zijn werkzaamheden aldaar hebben niet lang geduurd. In 1925 toch bood de Rotterdamsche Bankvereniging hem een plaats aan als directeur van haar Bijbank te 's-Gravenhage. Houwing aanvaardde deze functie, maar keerde op 1 September 1927 bij de Amsterdamsche Bank terug, thans als Directeur van de Bijbank der Amsterdamsche Bank te Rotterdam, bij welke hij, gelijk wij hierboven reeds opmerkten, de eerste schreden in zijn bankcarrière had gezet. Bijna 5 jaar werkte Houwing met grote voldoening in de Maasstad. Op 1 Mei 1932 kwam een einde aan deze periode en verhuisde hij naar Amsterdam, ditmaal om de hoogste functie bij zijn Bank te aanvaarden, die van Directeur der Vennootschap en wel als opvolger van zijn vroegere chef Mr. van Hengel, die inmiddels naar het buitenland vertrokken was. Ruim 18 jaar heeft Houwing zich met hart en ziel gegeven aan de vervulling van zijn zo bij uitstek belangrijke taak. Op 23 November 1950 overleed hij volkomen onverwacht in de volle kracht des levens. Houwing behoorde niet tot die figuren, die op bijzonder spectaculaire wijze optreden. Hij was een enigszins gesloten figuur, meer naar binnen dan naar buiten levend. Dat hij niettemin bij de Bank zelf en in de gehele Amsterdamse bankierswereld een volkomen onbetwist gezag genoot, was te danken aan bijzondere persoonlijke eigenschappen, die grote indruk maakten op al zijn medewerkers en vakgenoten. Begaaft met een uitzonderlijk helder verstand, doorzag hij gecompliceerde zaken met een scherpte en een snelheid, die bijkans ongeëvenaard waren, en vooral de fijne juridische verzorging van ingewikkelde transacties was bij hem in de beste handen. De telg uit een groot juristengeslacht verloochende zich hier niet. Daarbij kwam, dat hij volkomen onkreukbaar en betrouwbaar was. Ieder, die met hem te maken had, wist, dat men staat kon maken op zijn woord en dat hij wars was van alles, wat ook maar in de verte naar minder juiste zakenopvattingen zou zwemen.

De tijd, gedurende welke Houwing bij de Amsterdamsche Bank is werkzaam geweest, vormde een interessante periode in de economische geschiedenis van Nederland. Jaren van grote prosperiteit hebben afgewisseld met hevige depressies. Aan het beleid van den bankier werden bij voortdurend hoge eisen gesteld. Ook de Duitse bezettingsperiode bracht haar bijzondere moeilijkheden mede. Houwing was tegen de taak, die hij te vervullen had, in elk opzicht opgewassen en toen de Bank op

5 December 1946 haar 75-jarig bestaan herdacht, kon hij in een toespraak tot het gezamenlijke personeel terugzien op een gunstige ontwikkeling van de instelling, in welker leiding hij zulk een belangrijk aandeel gehad had. Niet lang daarna verruimde zich nog het terrein zijner werkzaamheden, toen de Amsterdamsche Bank en de Incasso-Bank tot een grote combinatie kwamen. Veel en belangrijk werk heeft Houwing daarbij verricht, veel meer nog lag op hem te wachten. Door zijn volkomen onverwacht overlijden heeft hij dit niet meer kunnen volbrengen.

Tot publicistisch werk is Houwing nooit gekomen. Hij had er ongetwijfeld de capaciteiten voor en men mag het slechts betreuren, dat zo veel persoonlijke kennis van een belangrijke bedrijfstak is heengegaan zonder te zijn geboekstaafd. Dit hing weer samen met zijn karakter. Anderen zouden belangrijk gevonden hebben, wat hij op schrift had gesteld, maar hij had zelf de neiging om dit niet van veel betekenis te achten en was ook daar bescheiden, waar een meer expansieve houding naar buiten door het nageslacht met dankbaarheid zou zijn begroet. Zo leeft deze figuur dus slechts voort in de herinnering van diegenen, die hem persoonlijk hebben gekend. Deze blijven hem zien als een uitermate bekwaam bankier van ongewone intelligentie en scherpzinnigheid, maar vooral als de integere mens, die het vertrouwen van vrienden en medewerkers genoot en een verpersoonlijking was van de beste tradities van het Nederlandse bankwezen.

G.M. Verrijn Stuart

Bron: *Economisch-Historisch Jaarboek 25* (1952) 261-262.